

บทนำ.....

เสียงคลื่นที่ซัดสาดชายหาดเป็นจังหวะเข้ากันกับเสียงเปียโนที่ตั้งคลออยู่ทั่วบริเวณ เปียโนหลังใหญ่ที่ดูไม่น่าตั้งอยู่บนผืนทรายได้ มีผู้ชายในชุดสูทหรุ หน้าตาหล่อเหลานั่งอยู่ แต่ทว่าใบหน้านั้นช่างเศร้าเหลือเกิน เศร้าราวกับจะฉีกปรือออกมาข้างนอก

นิ้วยาวเรียวยาวของชายของจุดดีได้ไปตามแป้นเปียโนอย่างแผ่วเบา เสียงกังวานใสของคนตรีบรรเลงแผ่กว้างไปยังผืนทะเลเบื้องหน้า ของจุมองออกไปไกลพัน ค่ายอยากส่งผ่านเสียงเพลงและความรู้สึกทั้งหมดให้กับผืนทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลตรงหน้า เขาปล่อยตัวเองให้จ่อมจมอยู่กับภวังค์ความเศร้าเพียงลำพัง

บางที่...เขาคอนนั้นอาจรักเธอมากกว่าผม แต่ถึงผมจะพูดอย่างนั้น...ก็ใช่ว่าผมจะรักเธอน้อยกว่า

ความทรงจำในอดีตพรั่งพรูตาโถมเข้าใส่ของจุม ความทรงจำที่เขาจะไม่ มีวันลืมเลือน...

จวบจนวาระสุดท้ายของชีวิต...

1

ตั้งแต่ที่ซาของจูจำความได้ เขาก็มีอันจองซออยู่เคียงข้างเสมอมา พ่อของจองซอและแม่ของซงจูเป็นเพื่อนสนิทกัน ซงจูจึงได้พบและรู้จักกับจองซอมาตั้งแต่เด็ก ๆ

อันจองซอ...เด็กสาวแสนดีที่มีแต่รอยยิ้มอันแสนบริสุทธิ์ เขาชอบทำให้เธอยิ้ม เพราะมันทำให้หัวใจของเขาเบ่งบานและพลอยมีความสุขไปด้วย

ช่วงเวลาในวัยเด็กของซงจูดำเนินไปอย่างเนิบช้า แต่จบลงไปด้วยกลิ่นอายแห่งความสุข เพราะเขาได้อยู่กับจองซอ เล่นเปียโนให้เธอฟัง สอนเธอทำอะไรหลายอย่าง ทั้งขว้างบวมเมอแรง เล่นกล แต่เพราะจองซอแสนซื่อเหลือเกินจึงทำอะไรไม่ค่อยได้เรื่องสักอย่าง

ยิ้มที่มอันจองซอ...ยิ้มที่มที่แสนน่ารัก...

ถ้าจองซอมีเรื่องไม่สบายใจและทำหน้าที่ เพียงแค่เขาพูดว่า 'อันจองซอ ยิ้มแล้วใช่ไหม' เธอก็จะยิ้มออกมาได้ ยิ้มที่ช่างบริสุทธิ์และสดใสที่สุดในโลก

ซงจูผูกพันใกล้ชิดกับจองซอมาก จองซอเองก็เช่นกัน ตอนที่พ่อของซงจูเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ จองซอเป็นคนที่อยู่เคียงข้างเขาตลอดจนเขาผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากนั้นมาได้

พ่อแม่ของจ๋องซอเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งที่ดวงตา ของจู่ก็เป็นคนเดียว
ที่คอยอยู่เคียงข้างเธอเช่นกัน...

พวกเขาต่างอยู่เคียงข้างกันและกันเสมอมา เวลาที่จ๋องซอมีเรื่องไม่
สบายใจและพยายามจะลืมมัน เธอก็มักจะยิ้มเศร้าๆ ให้ของจู่แล้วบอกว่า
'พี่ของจู่ ยิ้มแล้วใช้มั้ย'

ฝันทรายบนชายหาดเป็นที่ที่พวกเขามักจะหยอกล้อเล่นกันอยู่เสมอ
บ้านของจ๋องซออยู่ติดทะเลแห่งนั้น แต่หลังจากแม่ของเธอตาย พ่อของจ๋องซอ
ก็ฝังร่างภรรยาไว้ใต้ผืนทะเลอันกว้างใหญ่ และเพราะไม่อยากคิดถึงความเจ็บปวด
ที่ต้องจากลาคนที่ตัวเองรักไปตลอดกาล เขาจึงสร้างบ้านหลังใหม่ขึ้นและเตรียม
พร้อมที่จะย้ายออกจากที่นั่นในไม่ช้า

แต่ของจู่และจ๋องซอรู้ดีว่าบ้านริมทะเลหลังนั้นยังอบอุ่นอยู่ในใจของพวกเขา
เสมอ เพราะมีความทรงจำที่มีค่ามากมายอยู่ที่นั่น

ของจู่รู้สึกดีใจมากเหลือเกินที่ไม่ได้เป็นพี่น้องจริงๆ กับจ๋องซอ นั่นก็
เพราะว่า...

เพราะว่า...

เสียงดนตรีจากวงโยธวาทิตดังอื้ออึงไปทั่วบริเวณงานเปิดตัวห้างสรรพ
สินค้าแห่งใหม่ในเครือโกลบอลกรุ๊ป เมื่อเสียงดนตรีจบลง ท่านประธานก็ตัด
ริบบิ้นเปิดงาน ลูกโป่งหลายสิบใบลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า พร้อมกับเสียงปรบมือแสดง
ความยินดีกันถ้วนหน้า

"ในวันนี้มีบุคคลที่ดิฉันอยากจะขอขอบคุณเป็นพิเศษ คนแรกเป็นนางแบบ
ให้ห้างของเรามาถึงสิบปีแล้ว เธอช่วยกระตุ้นยอดขายของเรามาโดยตลอด
คุณแหม่มรักค่ะ" มินซอฮยอนผายมือเชิญบุคคลที่หล่อนต้องการจะขอบคุณ

แหม่มราในชุดราตรีสีเงินเปิดหลังนวลเนียน แต่งหน้าเข้มจัด ใบหน้าเฉียว
คม ลูกขึ้นโค้งขอบคุณแขกผู้มีเกียรติที่มาร่วมงาน เสียงปรบมือดังก้องไปทั่ว
ห้องโถง พร้อมกับแสงแฟลชจากกล้องของพวกนักข่าวที่กะพริบอย่างต่อเนื่อง
พอจะกลับลงป้านั่งตามเดิม หล่อนก็แอบทิ้งสายตาให้ผู้ชายที่นั่งข้างๆ อย่าง
เสนาหา

"และอีกคนคือเพื่อนที่คบกันมานานของตนเอง สถาปนิกผู้ออกแบบห้าง
ในเมืองของเรา ศาสตราจารย์ฮันชูฮาคะ"

สิ้นเสียงของซอสยอน ฮันชูฮาซึ่งนั่งข้างแทมมีราก็ยื่นชิ้นเค้กค้ำบิให้กับ
เสียงปรบมือก็ก้องที่ดังขึ้นต้อนรับอีกครั้ง ของจูและจงขอปรบมือดังลั่นด้วย
ความดีใจ ใบหน้าของเด็กทั้งสองปลาบปลื้มเป็นอย่างมาก

งานเลี้ยงบุฟเฟ่ต์รับแขกเริ่มต้นขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน จงขอมองพ่อ
ของตัวเองยืนยิ้มแ้มต์ตักอาหารอยู่เคียงข้างนางแบบและดาราชื่อดังด้วยความ
อยากรู้ ใบหน้าของเด็กสาวครุ่นคิดสงสัยจนของจูจมองตามไม่ได้

"พี่ของจู พี่ว่าเป็นยังไงบ้าง" จงขถามความเห็น
"เรื่องอะไร"

"พวกเขาสองคนเหมาะกันมากใช่ไหม ฉันไม่ได้เห็นพ่อหัวเราะแบบนั้น
มานานก็ปีแล้วนะ แต่พอเจอผู้หญิงคนนั้น..." จงขอมองมีราแล้วยิ้มอย่างมี
ความสุขไปกับพ่อด้วย

"ถ้าพ่อจะแต่งงานใหม่ ฉันคงค่อยสบายใจหน่อยตอนที่ต้องไปเรียนต่อ
เมืองนอกนะ"

ของจูมองจงขที่ยิ้มน้อยๆ แล้วยิ้มออกมาด้วยเช่นกัน ถ้าหากเป็น
อย่างนั้นแล้วทำให้เด็กหญิงตัวน้อยข้างๆ เขามีความสุข เขาก็อยากให้มันเป็น
เช่นนั้น...

งานเลี้ยงดำเนินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งโทรศัพท์มือถือของแทมมีรดังขึ้น
ดาราชื่อดังขอตัวไปรับโทรศัพท์ที่มุมหนึ่งของห้องจัดเลี้ยง แล้วดวงตาของ
หล่อนก็เบิกกว้างเมื่อรู้ว่าปลายสายคือใคร รอยยิ้มเยื่อนบนใบหน้าเลือนสลาย
หายไปทันที

แทมมีราเดินปิดหน้าปิดตาสวมแว่นดำอำพรางใบหน้าทีแท้จริงเมื่อก้าวลง
จากรถ หล่อนเดินเข้าไปในบ้านหลังเล็กขอมโซ่หลังหนึ่งด้วยความรีบร้อน
กลัวว่าใครจะมาเห็นและรู้ความลับของตัวเองเข้า

"คุณโทรมาหาฉันทำไม" หล่อนถามผู้ชายร่างอ้วนผิวคล้ำท่าทาง
น่ารังเกียจทันทีที่มาถึง

"นั่งสารเลว เธอคิดว่าตัวเองเป็นใครถึงได้ถามฉันอย่างนี้!" ชายผู้นั้น ขว้างหมอนไปที่อดีตภรรยาสุดแรงก่อนจะตามเข้าไปตบหน้าซ้ำ ขณะที่เด็กชาย และเด็กหญิงสองคนยืนแอบมองอยู่ที่หน้าประตูด้วยความอยากรู้อยากเห็น

"ตอนที่ผัวตัวเองติดอยู่ในคุก เธอทิ้งลูกสองคนไว้อย่างนี้ได้ยังไง ตั้งห้าปีที่เธอไม่โผล่หน้ามาที่นี่เลย ถ้าฉันไม่ขู่เธอ เธอคงไม่มาหรือก้ใช่มั้ย!" ฮัน พิลชูตวาดไล่ดาราชื่อดังที่นั่นเธอมีอกุมนหน้าอย่างเจ็บปวด

ถ้าเขาไม่ออกจากคุกมาวันนี้ เขาคงไม่รู้เลยว่าลูกสองคนต้องอยู่กันเอง อย่างยากลำบากแค่ไหน ในเมื่อแม่ของพวกเขาไม่เคยมาดูแลดูดีลูกในได้เลย

"พวกนักข่าวรู้เรื่องไวจะตาย จมูกดียิ่งกว่าหมาชะฉิก พวกนั้นรู้เรื่องหมดแล้ว ฉันก็อยากจะได้ให้หมดหรือกนะ แต่ก็ยังอุตส่าห์เห็นแก่หน้าเธอ"

เขามองภรรยาสุดสวยที่ใบหน้าเปื้อนไปด้วยคราบน้ำตา วันนี้พอเขาก้าวออกมาจากคุก นักข่าวจมูกไวก็รีบเข้ามาเค้นถามความจริงระหว่างเขากับแทมมี่ทันที แต่เพราะเขายังสงสารอดีตภรรยาอยู่บ้าง จึงไม่ได้พูดเรื่องที่ดาราสาวชื่อดังแอบมีครอบครัวลับๆ ออกไป

พิลชูเดินไปเลื่อนบานประตูให้ปิดลงแล้วเดินกลับมาหาหล่อน ความรักที่ยังหลงเหลืออยู่ทำให้เขาใจอ่อนและพูดเสียงเย็นลง

"มีรา" เขาเรียกเสียงเบา เอื้อมมือไปจะกอด แต่หล่อนผลักไสออกด้วยความรังเกียจ

"จะมีประโยชน์อะไรถ้าฉันมีชื่อเสียงแล้วก็หาเงินมาได้เยอะๆ แต่สุดท้ายคุณก็มาเอาทุกอย่างไป ฉันก็เหลือแต่ร่างกายของฉันเท่านั้นแหละ สิบห้าปีที่ฉันต้องทนอยู่กับคุณ ฉันไม่ได้มีชีวิตเหมือนมนุษย์มนาไปกับเขาด้วยซ้ำ" มีราหันหน้าทีมองไปด้วยน้ำตาเผชิญหน้ากับสามีเก่า

"ฉันทนใช้ชีวิตแบบนั้นอีกต่อไปไม่ได้แล้ว ทำไม่ได้แล้ว" หล่อนว่าแล้วทำท่าจะลุกขึ้น แต่พิลชูขุดรู้งไว้

"ยัยนี้ท่าจะบ้าไปแล้ว ถ้าขึ้นเธอไปละก็ ฉันจะ..."

"ฉันจะบอกความจริงทั้งหมดหลังจากแต่งงานไปแล้ว ฉันกำลังพยายามจะใช้ชีวิตให้เหมือนคนอื่นๆ ฉันกำลังจะแต่งงาน" มีราตัดสินใจ ยังไงหล่อนก็จะไม่ยอมให้ใครมาขัดขวางอนาคตอันสวยหรูของหล่อนอีกแล้ว

"แต่งงานหรือ ก็ดีนี่ ลูกๆ ของเธอจะได้สบายด้วย" โบหน้าของพิลซุ ยิ้มเยาะ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นตะคอกเพื่อเตือนความจำ

"ลูกๆ นะ!" เขาลุกขึ้นไปเลื่อนบานประตูออกอีกครั้งแล้วลากลูกสาวที่ยืนแอบฟังอยู่เข้ามาในห้อง ขณะที่นอกห้องก็ยังมีลูกชายอีกคนยืนอยู่ด้วย

"ดูซะ ยูรีกับแทฮวาไง! เธอคงไม่คิดจะให้ฉันเลี้ยงลูกเองหรอกนะ"

มีราไม่แม้แต่จะสบตาลูกทั้งสองเพียงสักครั้ง หล่อนผุดลุกขึ้นจะหนีออกไป แต่พิลซุคว้าตัวไว้แล้วบอก

"ถ้าเธอส่งเงินมาให้เยอะๆ ฉันก็พอจะเลี้ยงให้ได้หรอกนะ แต่ว่า...นี่! กลับมาก่อน!" พิลซุตกใจเมื่อมีราสะบัดหลุดแล้ววิ่งหนีออกไปทันที เด็กหญิงเห็นดังนั้นรีบตามผู้เป็นแม่ออกไป ทันคว้าแขนไว้ได้ก่อนที่หล่อนจะขึ้นรถ

"แม่! หนูอยากไปอยู่กับแม่ หนูจะเป็นเด็กดี ให้หนูไปอยู่ด้วยนะ!" โบหน้าที่เป็นอนไปด้วยคราบฝุ่นสกปรกวิงวอนขอร้องอย่างตื่นกลัว รวากับขอให้ช่วยพาเธอไปจากขุมรกรนี้เสียที แต่กลับถูกสะบัดออกอย่างไม่ยั้ง

ยูรีมองแม่แท้ๆ วิ่งขึ้นรถแล้วขับออกไป เด็กหญิงวิ่งตามไปอย่างมีความหวังพร้อมกับตะโกนเรียกไม่หยุด

"แม่! แม่! แม่!"

แต่ ณ ที่นั้นไม่มีเสียงใดๆ ตอบกลับมาเลย...

งานแต่งงานของแทมีราและฮันซุฮาจัดขึ้นอย่างเรียบง่าย มีเพียงเด็กสองคนคือจองซอกกับซองจู และมินซอฮยอน แม่ของซองจูที่เป็นพยานรักให้กับทั้งสองเท่านั้น

ในวันที่จะต้องย้ายบ้านใหม่ จองซอหยิบตุ๊กตาผู้หญิงที่วางโซ่อยู่ขึ้นมา เปลี่ยนเสื้อผ้าให้แล้วพูดคนเดียวอย่างเศร้าๆ

"แม่คะ วันนี้หนูจะย้ายไปแล้วละคะ หนูไม่อยากเอาของที่ทำให้หนูคิดถึงแม่ไปด้วย มันคงจะเสียมารยาทกับผู้หญิงคนนั้นไปสักหน่อย ไม่ใช่ไรโซ่มั้ยคะแม่" จองซอลูบคลำตุ๊กตาที่เป็นตัวแทนของแม่อย่างอาลัยอาวรณ์ ดวงตาของเด็กสาวมีน้ำตาคลออยู่เต็มหน่วย

"แม่เองก็อยากให้พ่อดีมีความสุขโซ่มั้ยคะ นี่ก็หน้าหนาวแล้ว แม่ต้องสวม

เสื้อผ้าหนาๆ นะคะ" จองจอยุมพิตที่หน้าผากตึกตาเบาๆ ด้วยความรัก น้ำตาไหลลงอาบแก้มเด็กหญิงจนเปียกปอน จองจอยุมพิตตามตามเดิม ตึกตึกที่หนึ่งเคียงคู่กับตึกตึกซึ่งเป็นตัวแทนของพ่อ และข้างๆ ก็เป็นตึกตึกของเธอและจองจอยุมพิตยืนบงชิ่งช้าด้วยกัน

"ถ้าหนูกลับมาหนูจะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้แม่นะคะ"

จองจอยุมพิตมองท่าทางอาลัยอาวรณของจองจอยุมพิตอย่างไม่สบายใจนัก เขาปล่อยให้เธอระบายมันออกมาคนเดียวเงียบๆ จนกระทั่งจองจอยุมพิตวิหฤเทปออกไปยืนที่ระเบียง

"ทำอะไรอยู่นะ" เขาเดินเข้าไปถามอย่างห่วงใย

"อึดเสียนะ เสียงคลื่นกับเสียงลม พี่เคยบอกว่าแม่จะตามเสียงนั้นมา ยิ้มและร้องเพลงให้ฉันฟัง ฉันคงจะคิดถึงแม่มากตอนไปเรียนเมืองนอก"

จองจอยุมพิตมองใบหน้าแสนเศร้าของจองจอยุมพิตแล้วรีบคว้าวิหฤเทปเครื่องนั้นออกจากมือของเธอ เขากางแขนวิ่งไปรอบๆ ส่งเสียงประหลาดไม่หยุด

"พี่ทำอะไรนะ"

"มันจะดีหรือถ้าทะเลไม่มีนกนางนวลสักตัวเลยนะ" จองจอยุมพิตยิ้มแล้วกางแขนวิ่งไปร้องต่อ จองจอยุมพิตหัวเราะออกมาเบาๆ อย่างนึกตลก แล้วเด็กชายก็เดินกลับมาหยุดที่หน้าเธออีกครั้ง เขาลูบผมและจับแก้มของจองจอยุมพิตอย่างห่วงใย

"ฮันจอยุมพิต ยิ้มแล้วยิ้ม"

ท่ามกลางอากาศเหน็บหนาว จองจอยุมพิตให้ผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าอย่างเศร้าๆ หากในใจกลับรู้สึกอบอุ่นขึ้นอย่างน่าประหลาด...

แทมมีราโม่เข้าไปกอดจองจอยุมพิตทันทีที่เธอและพ่อมาถึงบ้านใหม่หลังใหญ่โตโอ่อ่า

"มาแล้วหรือจ๊ะ" หล่อนบอกเด็กสาวอย่างดีใจ ก่อนจะหันไปบอกผู้เป็นสามี

"ฉันกำลังคอยคุณอยู่เลยล่ะคะ"

"ช่วยดูแลหนูด้วยนะคะ" จองจอยุมพิตกอดอย่างถ่อมเนื้อถ่อมตัว

"ถ้าฉันฉันก็อยากจะขออะไรอย่างหนึ่งเหมือนกัน หนูก็ช่วยดูแลฉันด้วยนะจ๊ะ"

"คุณพ่อก็จะดูแลคุณป้า..." จองขอหยุดชะงักไปนิด แทมมีราทำหน้าที่เข้าอกเข้าใจและไม่ถือสารีบเอ่ย

"หนูยังเรียกฉันว่าแม่ไม่ได้ใช่ไหมจ๊ะ"

"หนูขอโทษค่ะ"

"ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ ไว้หนูจะดวงใจเมื่อไหร่ค่อยเรียกก็ได้ แต่ถ้าพร้อมเมื่อไหร่ เรียกฉันว่าแม่นะจ๊ะ"

"ค่ะ" จองขออ้อมรับอย่างสบายใจขึ้นที่ไม่ถูกกดดัน ยันชูฮายิ้มออกมาอย่างมีความสุขที่เห็นภรรยาใหม่และลูกสาวน่าจะเข้ากันได้เป็นอย่างดี

วันนั้นจองขอสำรวจห้องนอนของตัวเองแล้วยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ ห้องนอนกว้างใหญ่ทาสีชมพูหวานทั้งห้อง มีเตียงเล็กสองเตียงน่านอน โต๊ะทำงานและเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน

ยันชูฮายหัวเราะออกมาอย่างมีความสุขเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของผู้หญิงสองคนดังลอดออกมาจากห้องน้ำชั้นบน

"ไหนขอฉันดูหน่อยซิ" แทมมีราทอดจองขอไว้ทั้งตัว ร่างเปลือยเปล่าของทั้งสองแช่อยู่ในอ่างน้ำด้วยกัน หล่อนสัมผัสที่หน้าอกของเด็กสาวที่สะดุ้งสุดตัวด้วยความเขินอาย

"ว้าว เธอเป็นสาวแล้วนะ น่าจะมีแฟนได้แล้ว" มีราแซว และเมื่อเห็นลูกเลี้ยงเพียงแค่มั้ยอายๆ ไม่ตอบ หล่อนก็ถาม

"หนูรังเกียจหรือเปล่านั้นที่ต่อนอนห้องเดียวกับยูรี ถ้าเกิดว่าหนูลำบากใจ..."

"ไม่เลยค่ะ หนูอยากคนที่มีพี่น้องมาตลอด แล้วอีกไม่นานหนูก็จะไปเรียนต่อเมืองนอกแล้วด้วย ก่อนหน้านั้นหนูก็อยากทำความคุ้นเคยกับเธอก่อนค่ะ" จองขอรีบปฏิเสธ และเด็กสาวก็หมายความว่าตามนั้นจริงๆ

แทมมีราทอดจองขอแน่น ใบหน้าหล่อนแสดงชัดว่าพอใจกับคำตอบนั้น ก่อนจะทำงัดจี้เด็กสาว ทั้งคู่เล่นสนุกและหัวเราะคิกคักกันในอ่างน้ำจนเสียงดังเล็ดลอดลงไปถึงชั้นล่าง

"ฉันต้องทนลำบากเพราะพวกแกมานานแค่นี้แล้วรู้มั๊ย ฉันไม่อยาก
เลี้ยงพวกแกอีกต่อไปแล้ว ฉันเบื่อพวกแกจะตายซัก เพราะฉะนั้นก็ลืมๆ อดีต
ทั้งหมดซะแล้วไปอยู่ที่ที่รู้ๆ นั้นเลยไป" พิลชุกระดกเหล่าไขว้เข้าปากแล้วพริ้ว
พุดกับลูกสองคนตรงหน้าในร้านอาหาร ลูกคนหนึ่งนั่งสูดบะหมี่เข้าปากอย่าง
หิวโหย ขณะที่อีกคนนั่งนิ่งไม่พูดไม่จรรวากับไม่รู้จะไรทั้งสิ้น

"ลองไปอยู่ดีกินดีสักครั้งหนึ่งในชีวิตเถอะ พวกแกเข้าใจหรือเปล่า!"
ชายร่างท้วมตะคอกถามเหมือนต้องการกลบเกลื่อนความรู้สึกบางอย่างในใจ

"หนูบอกแล้วไงว่าเข้าใจ" ยูรีเงยหน้าขึ้นจากซามบะหมี่ตรงหน้าแล้วตอบ
เหมือนรำคาญ ไม่เข้าใจว่าพ่อจะพริ้วพุดอะไรนักหนา เพราะยังไงพวกเธอก็
ต้องไปจากบ้านรั้งหนูนั่นอยู่แล้ว

"แล้วแกละแพชวา" พิลชุกรถาม แต่เมื่อเห็นลูกชายคนโตยังนั่งบื้อเลยตบ
หัวสั่งสอนไปหนึ่งที

"ขึ้นแกไปก่อเรื่องอะไรที่นั่นจนโดนไล่ออกมาละก็ ฉันไม่เอาแกไว้แน่"
พิลชุกรมองหน้าแพชวาที่ยังคงนั่งก้มหน้านิ่ง

"แล้วทำไมไม่กินเข้าไปวะ ของอร่อยๆ จะเย็นชืดหมดแล้วนะว้อย" เขา
ยื่นตะเกียบไปคนบะหมี่ในซามตรงหน้าของแพชวาให้

"กินสิวะ!"

แพชวาหยิบตะเกียบขึ้นมาคีบบะหมี่ตรงหน้ากินอย่างตะกละตะกลาม
เขาสัมผัสได้ถึงความห่วงใยของผู้เป็นพ่อ ซึ่งแม้จะโวยวาย หนวกหูและรุนแรง
แต่ก็มีความรักให้เขาเสมอและไม่เคยทอดทิ้ง

เขาอยากอยู่บ้านซอมซอกับคนที่รักเขามากกว่าบ้านสวยหรูกับแม่ที่ทิ้ง
เขาไป!

"ค่อยๆ กินสิวะ แล้วก็ไม่ต้องร้อง ใจ่ลูกใจ่! เป็นผู้ชายประสาอะไร
หยุดร้องนะ!" พิลชูตะคอกใส่ลูกชายที่กินไปร้องไห้ไป เขาอดแหว่นคำที่สวม
ออยู่ออกแล้วยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาตัวเอง

ยูรีมองสองพ่อลูกอย่างรำคาญ เธอไม่เห็นความสำคัญเลยสักนิดว่า
ทำไมพ่อกับพี่จะต้องร้องไห้ด้วย ในเมื่อเธอกับแพชวากำลังจะไปมีชีวิตใหม่ที่
สวยหรู ไม่ใช่ชีวิตลำบากอย่างที่เคยมีเคยเป็นมาตลอด

ฟิลชู ยูรี และแห้วยีนมองคฤหาสน์หลังใหญ่ตรงหน้า ซึ่งดูเหมือนจะมีแค่ยูรีคนเดียวเท่านั้นที่หัวใจเต้นโครมครามเป็นพิเศษ

"ตั้งแต่วันนี้ไปพวกแกก็จะได้ออนเหยียดขายาวๆ แล้วนะไว้ย พวกชกมกอย่างพวกแกนะ" ฟิลชูหันกลับมาองลูกสาวแล้วสั่ง

"ยูรี ดูแลพี่ชายแกด้วยละ ส่วนแก!" ประโยคหลังเขาหันไปตะคอกลูกชายตามความเคยชิน

"ก็เชื่อฟังที่ยูรีพูด เข้าใจมั๊ย! อย่าทำอะไรโง่ๆ ละไอ้ลูกโง่! ทำตัวให้มันดีๆ" ฟิลชูทำเป็นไม่สนดวงตาที่ปรี่มไปด้วยน้ำตาของแห้วยีน เขาหิบบางค์ขึ้นมาใส่กระเป๋าเสื้อลูกชายและลูกสาวคนละใบ เพราะเป็นเงินทั้งหมดที่เขา มี ก่อนจะกลบเกลื่อนด้วยการพูดเสียงดัง

"อันไปละ" เขาเดินฮัมเพลงกลับไปยังทิศทางเดิมที่มาก ทั้งเด็กทั้งสองไว้เบื้องหลัง

ยูรีรีบเดินไปดกครั้งที่ประตูหน้าบ้านทันที เด็กสาวรู้สึกตื่นเต้นกับบ้านหลังใหม่จนจะทนมไม่ไหวอยู่แล้ว แต่พอหันไปเห็นพี่ชายยังยืนก้มหน้านิ่งอยู่ที่เดิม เธอก็ร้องเรียกอย่างรำคาญใจ

"พี่!"

แทนที่แห้วยีนจะตามเธอไป เด็กหนุ่มกลับวิ่งไปยังทางที่จากมา เขาตรงเข้าไปคว้าแขนผู้เป็นพ่อเอาไว้แล้วบีบแน่น พยายามกลั้นน้ำตาและกักเก็บความเศร้าเสียใจไว้ภายใน เขาหิบบางค์ในกระเป๋าส่งคืนให้พ่อ

ในความเงียบบงนั้น แม้ไม่ต้องพูดอะไรออกมา แต่สองพ่อลูกก็เข้าใจความรู้สึกของกันและกันได้เป็นอย่างดี...